

Pavelló funeral

El pavelló firal de Girona, que un rotatiu barceloní va convertir, per un error *acústic*, en *pavelló imperial*, va camí de convertir-se en el *panteó funeral* de la mateixa Institució Firal. El saló més innovador i menys fracassat —encara no s'ha fet— que ha programat aquesta institució és l'exposició *Funeràlia*. Descomptant, és clar, la llefiscosa i repugnant exposició de serps i animals verinosos, que alguns agosarats es van atrevir fins i tot a tocar. La Cambra de Comerç, l'Ajuntament de Girona, la Diputació i la Generalitat van invertir diners i esperances en una obra que havia de donar nova vida a l'esmoreïda Devesa i a la Fira de Girona a partir del dia de Sant Narcís del 1988. El contracte amb la constructora establia ben clar que l'obra havia d'estar acabada en la data assenyalada, perquè les autoritats de les institucions financeres poguessin tallar la cinta de rigor. Amb l'excusa de la falta de manobres i paletes, l'empresa es va fer el ronso, va aprofitar per demanar més diners —primer quaranta milions, i anar fent— i no va tenir l'obra acabada quan tocava. Faltant *petits detalls*, que van caldre mesos acabar-los, el pavelló va inaugurar-se

quan encara estava empantanegat i literalment enfangat. Es van tallar cintes, es van fer discursos i l'alcalde Nadal no va dubtar a demanar disculpes als expositors, conscient dels problemes que els comportava muntar el seu estand compartint l'espai amb els paletes, lampistes fusters i electricistes, que hi tenien feina per estona. La Generalitat, per manca de disponibilitat del conseller Alavedra, hi va enviar el conseller Alegre, que ja va demostrar que tenia la mateixa capacitat per fer premonicions firals que la que després ha demostrat tenir fent planificació turística. El conseller va manifestar alegrement que la nova instal·lació havia de servir els 365 dies de l'any per demostrar *la nostra competitivitat*. Poca competitivitat ha demostrat fins ara la Institució que, segons deia un càrrec municipal, té unes excessives despeses de personal per organitzar *una fireta* anual, que ara s'acompanya d'algun saló i alguna exposició.

El 1988 es va desistir de fer el Saló de la Infància nadalenc perquè el ja inaugurat pavelló no estava acabat i no ho estaria fins l'abril passat. El *tàndem* Alexandre-Jean Mairat —director— i Xavier Ollé Belmont —sots-director—, peces clau dels èxits i fracassos de la Institució, no va voler deixar escapar l'oportunitat de fer una segona *pseudoinauguració* amb el pavelló acabat de veritat. Com que les autoritats no devien estar disposades a posar-se en evidència, tornant a fer discursos per reinaugar l'obra, el director i el seu lleial sots-director van decidir fer un *acte íntim*, coincidint amb una desfilada de moda, per celebrar amb una *litúrgia diferent* el que Ollé va definir com la *presa de possessió pacífica per part de la població de l'edifici*. Ollé, un home a qui, segons confessa, li agrada passejar per Girona per *impregnar-se de gironisme*, va considerar que el 13 d'abril de l'any passat s'havia *posat la primera pedra a un espai metafísic*, que a partir de llavors ja estava infraestructuralment a punt per acollir totes les fires i salons que la Institució tingués capacitat de portar-hi per complaure tant els

Serps i animals amb faltes d'ortografia.

PUNT DIARI

professionals dels diferents sectors com els infants que s'havien quedat sense saló. Els professionals del turisme van ser els primers afortunats i, arribada la tardor amb la temporada acabada, van gaudir del Saló de les Innovacions i les Tecnologies aplicades al Turisme (SITT). Tot un esdeveniment internacional que comptava amb la coorganització de la Cambra de Comerç i Indústria de Tarba i els Alts Pirineus. Llàstima que no és probable que es torni a repetir, perquè els de la Cambra de Tarba es van sentir totalment insatisfets i van anunciar que no pensen tornar, esgrimint un argument tan convincent i senzill com que l'organització del Saló de Girona havia estat *incompetent*.

La Fira de Sant Narcís s'hi va tornar a celebrar l'any passat sense gaire innovació, i llavors Mairet i Ollé van intentar aconseguir els nens amb la celebració del saló de la infància, descontentant el GEiEG i el seu president, Salvador Martí, que porten anys posant les instal·lacions del grup a l'abast de la mainada. Mairet i Ollé no es van entendre amb Martí per organitzar conjuntament el Saló Infantil i el resultat va ser una competitivitat diferent de la pregonada per Alegre. El GEiEG i la Institució Firal van organitzar el seu saló per als nens durant els mateixos dies, amb condicions diferents.

Acabat el càndid i competitiu saló infantil i quan ja està presentada i

JOAN I JOSEP SEGUR

Una exposició
llefiscosa anunciada
en castellà.

programada l'exposició de taüts, urnes per a cendres mortuòries, làpides i material funerari divers, ja no s'esperaven sorpreses majors de l'equip Mairet-Ollé, que amb Funeràlia volen iniciar la *superespecialització* de la Fira. La seva *incompetència* en l'organització del SITT, però, ha demostrat ser inversament proporcional a la seva capacitat de sorprendre el personal. Quan ningú no creia possible que al pavelló s'hi exposés res més curiós, metafísic i estrany que el que es podrà veure a *Funeràlia*, el van emplenar «d'animals exòtics i serps veninosas».

TURA SOLER